

Hồi Thứ Hai Mười Một

BỘ CLỘ DẦN THÂN THỂ LAI LỊCH

TỔ CÔNG PHU KHÁM PHÁ THÂM MƯU

... Vẫn đang cùng nhau thi triển khinh công, chợt Sa Ôn Ngọc quay qua hỏi hấn:

- Tính danh của người là Triệu Thái? Là ta nghe Độc Y Bà Bà hỏi như thế và còn biết Gia Cát Thường nhận định diện mạo của người đã được dị dung.

Hấn không đáp, thay vào đó cứ đường đột hỏi ngược lại Sa Ôn Ngọc:

- Các hạ có hay không có liên quan đến chín nhân vật từng được võ lâm Trung Nguyên biết quá danh xưng Cửu Hàn Bắc Hải?

Sa Ôn Ngọc lập tức dừng lại:

- Vì sao người hỏi ta câu này? Hãy nói mau, nếu không thì đừng trách ta trở mặt, bất luận người là kẻ vừa giúp ta giải độc và thoát chết.

Hấn cũng dừng lại nhưng sắc diện vẫn hòa hoãn, tuyệt đối không hề tỏ ra khẩn trương như đang có ở Sa Ôn Ngọc:

- Công phu chuyên về âm hàn của các hạ đã giúp tại hạ sớm nhận ra lai lịch sư thừa cũng là xuất thân của các hạ. Và nếu đúng như vậy, xin hãy mau bình tâm, cũng đừng nhầm lẫn tại hạ vào làm một với những nhân vật nào đó các hạ cần tìm. Trái lại tại hạ đã chủ tâm, muối mình bạch về điều đó vì có một đề xuất mong được các hạ đáp ứng.

Sa Ôn Ngọc vẫn không thay đổi thái độ, trái lại, càng lúc càng tỏ ra nghi ngờ:

- Xem ra người là nhân vật đầu tiên có vẻ biết quá rõ về những ẩn tình mà hầu hết các thân vật võ lâm Trung Nguyên ta từng gặp đều phủ nhận và không hề biết gì về Cửu Hàn Bắc Hải. Đã vậy, người bảo ta bình tâm được sao? Lại còn toan chờ ta nhận lời đáp ứng người một đề xuất nào đó?

Hấn bảo:

- Các hạ hãy giúp tại hạ, tìm nơi kín đáo để che giấu và giữ sao Hạ cô nương an toàn. Vì bây giờ đã rõ Đoàn Kính Cam vẫn đến Lâm Sơn Độ chờ cùng tại hạ hội diện. Tại hạ phải đi và tuyệt đối không thể cứ thế này mang theo Hạ cô nương. Đổi lại, đến lúc quay về, mọi nghi vấn của các hạ liên quan đến Cửu Hàn Bắc Hải ắt sẽ được tại hạ tỏ bày tường tận. Được chứ?

Sa Ôn Ngọc dăm chiêu:

- Nghĩa là theo ý người, không những người biết khá rõ về Cửu Hàn Bắc Hải mà còn am hiểu những gì đã xảy đến cho họ, kể cả những ai từng là hung thủ khiến họ bỗng đứng tuyệt tích từ trăm năm trước?

Hắn gật đầu:

- Có thể nói như vậy. Bằng không tại hạ đâu dễ nhận ra giữa công phu của các hạ và Cửu Hàn Bắc Hải có liên quan.

Sa Ôn Ngọc cũng lập tức gật đầu:

- Được! Vì ân cứu mạng, người đã giúp ta không phải chết vì độc, ta ưng thuận lời đề xuất của người. Nhưng ta không thông thạo địa hình, e chẳng dễ tìm thấy chỗ kín đáo cần thiết, hầu khi quay lại người cũng biết chỗ để tìm đến cùng ta.

Hắn mỉm cười:

- Tại hạ cũng chỉ mới lần đầu đặt chân đến đây. Nhưng dù vậy, vì các hạ tinh thông trận đồ, sao không mau tìm một địa thế thích hợp tạm lập trận để dung thân? Và căn cứ theo dấu đó, lúc quay lại tại hạ không những dễ phát hiện mà còn có cơ hội thử xem, liệu có thể tự mình tiến thẳng vào trận để cùng các hạ hội diện hay không?

Sa Ôn Ngọc thán phục:

- Hóa ra người đã có sẵn chủ ý này? Quả là cao kiến và cũng là phương cách duy nhất có thể giúp cả ta lẫn người ngay lúc này. Vậy ta sẽ lập một trận có lẽ chỉ quanh quẩn đâu đó ở khu rừng phía trước. Được chứ?

Hắn gật đầu và nhẹ nhàng phó giao Hạ Trúc Đào hiện vẫn còn hôn mê cho Sa Ôn Ngọc:

- Tại hạ nhất định sẽ quay lại. Mong các hạ thật bảo trọng.

Nhưng khi nhìn thấy hắn vẫn cố tình mang theo thanh cổ kiếm, Sa Ôn Ngọc chợt buột miệng hỏi:

- Giả Tử Nhân Đoạn Hồn là ai? và có thật Đoạn Hồn Tam Tuyệt Tử Kiếm là rất lợi hại khiến Độc Y Bà Bà thoát nghe đã hoảng sợ, đến nỗi thà chạy hơn là chờ người thi triển kiếm chiêu?

Hắn tủm tỉm cười:

- Điểm duy nhất lợi hại của Tam Tuyệt Tử Kiếm là xuất xứ của kiếm pháp. Và Độc Y Bà Bà không thể không sợ vì đã biết quá rõ về xuất xứ của kiếm pháp này. Còn Giả Tử Nhân Đoạn Hồn ư? Chính là nghĩa mẫu và cũng là ân

sư tại hạ. Và có lẽ đây là lần đầu tiên tại hạ tiết lộ điều bí ẩn này, nhất là đối với các hạ, cũng chỉ mới lần đầu cùng tại hạ có duyên tương hội.

Sa Ôn Ngọc hoài nghi:

- Ý muốn nói từ bấy lâu nay chẳng một ai được biết gì về xuất thân lai lịch của người? Vậy sao người tiết lộ với ta?

Hắn ra chiều ngẫm nghĩ:

- Chính tại hạ cũng đang tự hỏi điều này. Và chỉ có một lời đáp duy nhất là tại hạ tin rằng đủ thỏa mãn cho cả hai chúng ta. Đây là tại hạ còn tin tưởng, phó giao cả sinh mạng của Hạ cô nương cho các hạ thì hà cớ gì chẳng dám tiết lộ dù chỉ là một ít về thân thế lai lịch của tại hạ cho các hạ biết. Có lẽ là thế chẳng?

Sa Ôn Ngọc cũng rất thông minh:

- Xem ra sinh mạng của hạ cô nương rất quan trọng đối với người? Nàng là ý trung nhân của người ư?

Hắn vùng cười to. Và lời của hắn thốt ra chỉ là cáo biệt, tịnh không một lời nào đáp lại câu nghi vấn của Sa Ôn Ngọc.

Và thái độ đó của hắn khiến Sa Ôn Ngọc càng nhìn theo - cho đến khi hắn đi mất hút - càng cảm thấy hoang mang nghi ngờ. Nhưng sau cùng, vì giữ lời đã hứa, Sa Ôn Ngọc cũng lập tức đưa Hạ Trúc Đào đi tìm một vị thế thích hợp để lập trận.

* *
*

Vầng trăng tròn vành vạnh vẫn từ từ nhô cao theo thời gian dần trôi qua. Và khi canh ba điểm, lập tức có một bóng đen đang hối hả từ xa lao đến, thoạt nhìn cứ ngỡ là một cánh chim chuyên ăn về đêm.

Chợt có một bóng nhân ảnh khác bất thần lao ra, ngăn cản bóng đen:

- Dừng lại. Và hãy mau xưng danh, đồng thời cho biết dụng ý tìm đến đây để làm gì?

Bóng đen lập tức dừng lại:

- Tôn giá là người của Không Không môn chẳng? Tại hạ thính là chủ nhân của Phục Hận Tử Vong Thiếp. Dĩ nhiên tìm đến là cùng quý môn chủ phó hội như đã ước hẹn.

Nào ngờ bóng nhân ảnh lại bất ngờ nhảy xổ vào bóng đen:

- Chớ nói nhảm. Người có mang theo kiếm, quyết không thể là nhân vật đang được môn chủ bốn môn chờ đợi. Có phải người đã chán sống nên mới to gan thế này? Vậy thì chờ!

“Ào..”

Bóng đen tức thì lùi lại, đồng thời vận lực cười to:

- Đoàn Kính Cam môn chủ, có phải đây là sự sắp đặt của môn chủ, vừa muốn dò xét xuất thân võ học của tại hạ, vừa mượn tay thủ hạ làm giảm dần chân nguyên nội lực của tại hạ chẳng? Nếu vậy, xin đả tội, vì tại hạ vào dám để môn chủ thất vọng. Ha... Ha...

Bóng nhân ảnh kia vẫn hung hăng lao bám theo bóng đen, dù thừa biết quá rõ lời vừa thốt của bóng đen là hàm ý hăm dọa như thế nào. Và có lẽ vì quá biết nên bóng nhân ảnh bật gầm ngạo mạn:

- Muốn đả tội với ta, người chưa đủ tư cách. Và ngược lại, ta thì có thừa. Đờ!

Nào ngờ chỉ bằng một cử chỉ thật mơ hồ từ bóng đen, toàn thân của bóng nhân ảnh dù đang hung hăng là thế vẫn đột nguồn rùn người và khựng lại, sau cùng thì khuyu xuống với một tiếng kêu không những bị tắt nghẹn mà còn như được phát ra từ một kẻ chợt trở nên vô lực bất tài:

- Bế Cân Triệt Mạch Tàn Thủ Pháp?! Hự...

Nhưng lại có thêm một bóng nhân ảnh khác bất chợt xuất hiện và nhảy xổ vào bóng đen:

- Người có quan hệ thế nào với Triệu Vĩnh Trinh, nghĩa đệ của giáo chủ Thạch Quy giáo? Hãy nói mau hay là muốn mất mạng?

Hỏi nhưng chủ tâm lại không
chờ nghe đáp, và bằng chứng là bóng
nhân ảnh vọt quật ào vào bóng đen
một đạo chưởng kinh mãnh liệt.

“Ào..”

Bóng đen một lần nữa lại lùi, lại cười:

- Đoàn Kính Cam môn chủ hãy còn chưa hài lòng ư? Vẫn còn muốn dò xét xuất thân sự thừa của tại hạ nữa ư? Đã vậy, tại hạ quyết không để môn chủ thất vọng. Ha... Ha...

Và đang lùi, hữu thủ của bóng đen chọt vòng về phía sau chộp kiếm. Tiếp đó là bất ngờ xuất hiện một tia chớp kiếm quang, dĩ nhiên là do bóng đen xuất thủ.

Tia chớp kiếm xuất hiện mang theo chuỗi thanh âm rú rít rợn người.

“Viu..”

Chỉ lúc này, từ xa mới có tiếng quát của Đoàn Kính Cam vang đến đầy uy lực:

- Mau dừng tay.

Tiếng quát vang đến quả đúng lúc vì toàn thân của bóng nhân ảnh dù là kẻ xuất thủ trước nhưng chỉ chớp mắt vẫn bị vầng kiếm quang chớp xạ phủ kín. Và do uy lực đáng kể của tiếng quát nên vầng kiếm quang lập tức tắt ngấm, kịp dừng lại vừa đúng lúc đầu mũi kiếm của bóng đen chĩa vào huyết Hầu Lộ của bóng nhân ảnh.

Kết cục này khiến bóng nhân ảnh khiếp hãi, run rẩy khắp người:

- Huyền Vũ Tam Thập Lục Kiếm?! Người là đệ tử lão mũi trâu quán chủ đạo quán Huyền Vũ?

Vừa lúc đó Đoàn Kính Cam xuất hiện:

- Phục Hận Tử Vong Thiếp của người cũng là vì quán chủ đạo quán Huyền Vũ được phóng hạ nhắm vào Ta, môn chủ Không Không môn? Vậy người là Triệu Thái?

Bóng đen vẫn đặt hờ mũi kiếm Vào huyết Hầu Lộ của bóng nhân ảnh, dù khi lên tiếng là để nói với Đoàn Kính Cam:

- Không sai. Tại hạ chính là Triệu Thái. Nhưng đêm nay sự phục hận của Tử Vong Thiếp nếu có dành cho môn chủ thì tuyệt đối không nhằm mục đích báo thù cho ân sư quán chủ đạo quán Huyền Vũ. Trái lại hãy còn nhiều điều kinh ngạc khác mới thật sự là dành cho môn chủ.

Đoàn Kính Cam trừ lạ t:

- Ý muốn nói đến Triệu Vĩnh Trinh - Thạch Quy giáo ư? Người cho rằng bốn tọa chính là hung thủ sát hại Triệu Vĩnh Trinh? Có bằng cứ gì không? Nhưng trước hết, sao người không thu kiếm về, sau đó hãy cùng bốn tọa phân định thực hư?

Triệu Thái liền đáp lại bằng tiếng cười cực lạnh:

- Bảo tại hạ thu kiếm về thì có khác nào môn chủ bỗng dưng tự nhận thêm vào bản thân một trách nhiệm nữa đối với cái chết quá ư oan uổng của gia sư, quán chủ đạo quán Huyền Vũ? Không lẽ môn chủ có đến hai mạng?

Nhưng kỳ thực, vì môn chủ chỉ có mỗi một mạng duy nhất, cũng như bao người, nên tại hạ thật không nở và cũng không thể gán cái chết của gia sư cho môn chủ. Trái lại, đối tượng trước mặt tại hạ đây dù muốn phủ nhận thế nào đi nữa vẫn không thể nào chối bỏ trách nhiệm về hành vi đã thực hiện. Có đúng như thế chẳng?

Nhân vật đang bị Triệu Thái uy hiếp liền rúng động:

- Người không được hồ đồ. Và càng không thể để quyết ta là hung thủ sát hại sư phụ người.

Đoàn Kính Cam cũng nói:

- Muốn đòi mạng cho sư phụ người, hãy hỏi ở bốn tọa đây.

Nhưng Triệu Thái lắc đầu:

- Oan có đầu, nợ có chủ. Nhị vị nên biết nếu lúc này tại hạ nương tay cho kẻ kia thì chỉ vì lão lùn đó đã không hiện diện lúc gia sư bị sát hại, chúng tỏ lão vô can. Không như nhị vị, một người vì bối phận tôn quý nên chỉ ra lệnh, người còn lại nhất định vì trách nhiệm thừa hành nên đã tự tay đoạt mạng gia sư. Và lúc đó, dù tại hạ không mục kích nhưng do có cơ hội dò xét lại toàn bộ hiện trường, thế nên đoán quyết tại hạ không hề đoán sai. Đúng không?

Không ai đáp và cũng không cần chờ nghe ai đáp vì thái độ của Đoàn Kính Cam đã nói lên tất cả. Đây là Đoàn Kính Cam chợt xuất kỳ bất ý quật một chiêu tiếp cận vào ngay đỉnh đầu Triệu Thái từ phía sau:

- Điều đúng nhất là người hãy mau mau tìm xuống Cửu Tuyên để gặp lại sư phụ người.

“Vù..”

Nhưng Triệu Thái đã như bóng u linh, bất chợt dịch người qua một bên. Và bằng cách nào không biết, Triệu Thái bỗng làm cho thân hình của nhân vật đang bị uy hiếp từ nhích tới hướng đúng vào ngọn kinh hiểm độc đang do Đoàn Kính Cam quật bổ vào.

“Vút!”

Tuy nhiên thân thủ và bản lãnh của Đoàn Kính Cam thật không vừa. Lão đã dừng tay thu chiêu đúng lúc. Nhờ đó, nhân vật nọ không những không bị mất mạng vì chưởng của Đoàn Kính Cam mà còn được đích thân lão họ Đoàn dùng tay đón đỡ và nhẹ kéo qua một bên. Đến lúc đó Đoàn Kính Cam mới bật cười giòn giã:

- Người toan dụng kế tá đao sát nhân ư? Rất tiếc, người đã quá xem thường bản lãnh của bốn tọa. Không những thế, ắt hẳn người dù nằm mơ cũng chẳng

thể ngờ đây là kế vây Ngụy cứu Triệu, để bốn tọa ung dung bảo toàn cho sinh mạng của chính thuộc nhân. Ha... Ha...

Nhưng Triệu Thái vẫn có cách giập tắt ngấm tràng cười đắc ý của lão Đoàn:

- Có thật tại hạ đã trúng kế của lão chăng? Hãy nhìn lại thuộc nhân môn hạ của lão thì rõ.

Đến bấy giờ lão họ Đoàn mới nhận ra và cũng cảm thấy lạ, là tại sao nhân vật vừa được lão cứu một cách rõ như thế nhưng thủy chung vẫn chưa có một lời đáp tạ nào. Lão họ Đoàn nhìn lại, đồng thời vỡ lẽ, nhân vật nọ đã không tài nào lên tiếng được nữa với huyết Hầu Lộ hiện đang thủng một lỗ sâu tun hút.

Đoàn Kính Cam rùng mình, vội hất thi thể của nhân vật nọ qua một bên:

- Kiếm pháp Huyền Vũ quyết không thể đạt mức độ lợi hại như thế này để người vừa thi triển hạ thủ vừa làm cho nạn nhân ngã về phía trước thay vì phải bị hất về phía sau.

Triệu Thái bật cười:

- Môn chủ nghiêm không ra nguyên do? Sao không thử nhìn lại tử trạng đồng thời tự hỏi sao vẫn không thấy máu huyết từ vết tử thương phun trào? Há chẳng phải môn chủ là nhân vật từng có nhiều kiến văn uyên bác lắm sao? Ha... Ha...

Đoàn Kính Cam vụt hiểu và là hiểu quá nhanh, thế nên chợt rùng mình một lượt nữa và lùi lại:

- Lãnh khí phong hầu?! Trong kiếm chiêu của người có vận dụng lãnh khí? Người đã luyện nội lực âm hàn? Từ lúc nào? Và người thật sự có xuất xứ sư thừa ra sao?

Triệu Thái không đáp, trái lại còn để thêm một câu và dĩ nhiên là với dụng ý làm cho Đoàn Kính Cam hoang mang nhiều hơn:

- Có thể kéo ngã thi thể về phía trước, tại hạ cũng xin có lời đa tạ, vì đã phần nào nhờ vào oai lực không gì sánh bằng từ thanh bảo kiếm đích thị là của môn chủ. Là một trong nhiều bảo vật đã được môn chủ thu thập và phô bày ở Hồng Kỳ Lô.

Đoàn Kính Cam ngỡ ngàng, lập tức nhìn sững vào thanh cổ kiếm trên tay Triệu Thái:

- Người đã vào Hồng Kỳ Lô? Không thể nào. Vì chẳng một ai, ngoài ta, có thể ung dung lọt vào Hồng Kỳ Lô mà không bị cơ quan phát động sát hại.

Triệu Thái hất mặt, xạ hai tia mắt xuyên bóng đêm nhìn lão:

- Nhưng với Sa Ôn Ngọc thì sao? Và theo tại hạ nhận định, dường như Sa Ôn Ngọc am hiểu rất tường tận về từng cơ quan cạm bẫy đã do môn chủ bố trí tại Hồng Kỳ Lâu thì phải.

Đoàn Kính Cam giật thót người, sau đó chột thay đổi và bất ngờ bật cười vang dậy:

- Chính người đã phóng thích y? Đổi lại, gọi là để đền đáp người, y đã đưa người vào Hồng Kỳ Lâu, giúp giải thoát cho tiểu nha đầu Hạ Trúc Đào? Khá lắm. Cách người xử sự với y thật hay lắm. Và rồi thế nào người cũng biết bản thân sẽ đón nhận những hậu quả gì. Ha... Ha...

Triệu Thái cũng cười:

- Chẳng phải ta, mà chính lão cùng nhiều nhân vật nữa sẽ phải hứng chịu hậu quả từ Sa Ôn Ngọc. Hay lão ngỡ ta chưa hề biết Sa Ôn Ngọc có xuất xứ từ Bắc Hải? Nếu là vậy thì lão đã quá lắm. Ha... Ha...

Đoàn Kính Cam liền ngậm miệng lại, đã vậy, vì chẳng còn gì để nói, lão cứ vừa nghiêng răng vừa bật lao vào Triệu Thái. Lão xuất thủ tấn công.

"Ào.."

Triệu Thái lập tức phản ứng, bằng cách vừa ném bỏ thanh kiếm qua một bên vừa bình thản lạng người tránh chiêu:

- Lão nóng nảy muốn động thủ thật sao? Vậy thì vì Thạch Quy giáo, ta nghĩ có đủ tư cách để cho lão một cơ hội. Lão hãy mau mau thi triển, hoặc là Tu La Hạo Nhiên Công lão đã đắc luyện từ lâu, hoặc là công phu Huyết Ảnh Nhân mà ta tin chắc gần đây lão đã khổ công bế quan tu luyện. Vì ta hứa, ngay đêm nay sẽ ban cho lão cái chết.

Đoàn Kính Cam càng nghiêng răng nhiều hơn, và lần này bật ra tiếng rít thịnh nộ:

- Để đối phó người, ta cần gì vận dụng công phu Huyết Ảnh Nhân. Hãy ném một chưởng Tu La Hạo Nhiên Công của ta.

"Vù.."

Một vùng chưởng ảnh mờ mờ trắng xuất hiện, ngạo nghễ lao phủ vào Triệu Thái. Nào ngờ Triệu Thái không xuất lực đối phó, trái lại chỉ ung dung lùi xa, đầu thì gật gù:

- Công phu Tu La quả nhiên lợi hại. Nhưng phải chi môn chủ được biết thêm về khẩu quyết Uyên Nguyên Tu La tâm pháp ắt hẳn bản lãnh sẽ lợi hại hơn thập phần.

Toàn thân Đoàn Kính Cam khựng lại:

- Người vừa nói gì? Ai đã cho người biết về Uyên Nguyên Tu La? Hãy nói mau. Hoặc giả tâm pháp đó đang ở tay trong người?

Triệu Thái cũng dừng chân đình bộ:

- Môn chủ ắt đã biết tin, dù chỉ là nghi ngờ, về việc Vạn Niên cốc gần đây từng có nhiều nhân vật tiến nhập khám phá? Như Song Sát. Nhiếp Hồn hoặc Lan Hoa Hàm Tiểu cùng Hạ Trúc Đào chẳng hạn.

Đoàn Kính Cam nhìn Triệu Thái không chớp mắt:

- Tu La Chân Quân trăm năm trước cũng bị thất tung tại Vạn Niên cốc. Người muốn nói Uyên Nguyên Tu La tâm pháp đã lọt vào tay của một trong những nhân vật người vừa đề cập?

Triệu Thái gạt nhẹ đầu:

- Đích thực là đã do Song Sát Nhiếp Hồn đắc thủ. Chỉ tiếc là cả hai đã chết, chủ hung chính là Giang Mộng Hà. Môn chủ ắt cũng biết về nhân vật này?

Đoàn Kính Cam hừ lạnh:

- Người định xui ta tìm Giang Mộng Hà để đoạt lại? Cũng được thôi, nhưng chỉ với điều kiện là chờ sau khi ta hóa kiếp và tiễn đưa hồn người về âm cảnh.

Phát hiện Đoàn Kính Cam toan xuất thủ, Triệu Thái vội kêu:

- Chờ đã, vì tại hạ chưa nói

xong. Đây là Giang Mộng Hà tuy toại

nguyện vì đã kết liễu được Nhiếp Hồn Song Sát nhưng sau đó Uyên Nguyên tâm pháp lại do tại hạ phát hiện và thủ đắc.

Đoàn Kính Cam bật cười:

- Vậy ý người là thế nào? Đừng bảo ta, người đang có ý định sẽ ngoan ngoãn phó giao tâm pháp đó cho ta.

Triệu Thái thừa nhận:

- Nhưng tại hạ sẵn lòng phó

giao nếu như được môn chủ hứa trao

đổi một vật.

Đoàn Kính Cam thoáng cau mày:

- Thương lượng ư? Được! Vậy vật gì người muốn trao đổi.

Triệu Thái đáp:

- Chính là vật đã do môn chủ chiếm đoạt của gia sư.

Đoàn Kính Cam giật mình:

- Huyết Thiết Chỉ Hoàn?! Nhưng tại sao người muốn có vật này? Trừ phi chính bản thân người đã luyện xong công phu Huyết Ảnh Nhân và muốn có thêm Huyết Thiết Chỉ Hoàn để biến thành Huyết Ma Ảnh, là cảnh giới cao nhất năm xưa Ma Vương Huyết Ma Ảnh đã luyện được?

Triệu Thái cũng giật mình:

- Muốn đạt cảnh giới cao nhất của công phu Huyết Ảnh Nhân há lẽ phải cần đến một vật gọi Huyết Thiết Chỉ Hoàn thật sao?

Để đáp lại. Đoàn Kính Cam bỗng cười:

- Hóa ra người chưa am hiểu điều này? Nhưng ngược lại, ta thì hiểu rất rõ Triệu Thái người chính là hậu nhân nếu không quan hệ cốt nhục thì cũng có danh phận sư đồ mía lão giáo chủ Thạch Quy giáo đã chết. Vậy là người không ở họ Triệu. Đúng không? Và đừng nuôi mộng ta sẽ trao Huyết Thiết Chỉ Hoàn cho người. Không bao giờ. Ha... Ha...

Triệu Thái cũng cười nhưng là cười lớn hơn Đoàn Kính Cam bội phần:

- Đừng ngỡ ta ngại lão không giao vật. Trái lại! Ha... Ha... Cũng đã đến lúc ta cho lão biết một sự thật. Đấy là ta sẽ vì Thạch Quy giáo báo thù, sẽ cho những thù nhân như lão biết thế nào là lợi hại của công phu Huyết Ảnh Nhân. Hãy mau nạp mạng cho ta. Ha... Ha...

Dù nói là thế, nhưng khi thật sự phát chiêu thì Triệu Thái chợt làm lão Đoàn Kính Cam hết sức ngỡ ngàng qua cung cách xuất phát thành một chiêu chưởng mang sắc mờ mờ trắng thư lão đã thi triển lúc nãy.

"Ào.."

Lão bàng hoàng bật kêu:

- Công phu Tu La?! Người lợi hại đến thế thật sao? Chỉ dựa vào Uyên Nguyên Tu La tâm pháp vẫn có thể lĩnh hội và luyện được toàn bộ công phu Tu La. Người đích thực là ai, sao lại có tư chất miễn tiệp và tuyệt vời lợi hại như thế này?

Nhưng Triệu Thái đã xắn đến:

- Chớ nhiều lời vô ích. Trúng!

Chưởng Tu La mờ trắng của

Triệu Thái đã bắt đầu phủ chụp hết

toàn bộ phương vị của Đoàn Kính Cam.

“Ào..”

Lão họ Đoàn vùng quát vang:

- Tư chất như người, trên thế gian này, hai mươi năm trước chỉ có một người là có thể so sánh. Ta đã nhận biết người là ai rồi. Đỡ?

Lão hất kinh.

“Vù..”

Kình và kình chạm nhau.

“Ầm!!!”

Và chấn kình hất lão Đoàn Kính Cam chập choạng ngã lùi:

- Hự!

Triệu Thái xông lướt đến và gần giọng:

- Chỉ tiếc là lão đàn phải đem những nhận biết xuống tận tuyến đài để tha hồ thổ lộ cùng lão Diêm vương! Nạp mạng!

“Ào..”

Nào ngờ lão họ Đoàn bị ngã lùi là giả. Và một điều rất thật là lão đã kịp nường theo chấn kình lao vọt đi, trước cả lúc Triệu Thái hất xô ngọn chưởng lực tiếp theo.

“Vút..”

Triệu Thái không tin như thế, vì vậy bị lâm vào một thoáng ngỡ ngàng. Và đến khi sự thật ở trước mắt buộc Triệu Thái phải tin thì bóng nhân ảnh của lão Đoàn Kính Cam đang dần xa hút.

Cả giận, Triệu Thái bật lao theo:

- Ta đố lão chạy thoát!

“Vút!!”

Nhưng lão vẫn thoát. Vì cứ Lâm Sơn Độ là một bến thuyền tuy vắng vẻ do địa hình gần núi nhiều hơn là gần sông, thế nhưng Đoàn Kính Cam đã bố trí sẵn một thuyền nan ở chỗ kín. Và lúc này, khi Triệu Thái buộc phải dừng chân ngay cạnh bờ sông, thì lênh đênh xa xa là lão Đoàn Kính Cam đang rập người giữa lòng thuyền, vôi vãi dùng hai ống tay áo to rộng, vận dụng tuyệt kỹ Thuận Thủy Thôi Châu quạt cả hai tay xuống nước, mượn sức nước trôi ngược để thần tốc đẩy chiếc thuyền nan lướt băng băng về phía bờ sông bên kia.

Nhìn lão thoát, Triệu Thái ngao ngán thở dài, tự hiểu rồi sẽ còn chuốc nhiều phiền toái.

* *

*

Dựa một phía vào núi, loại trận thế kỳ môn vừa được Triệu Thái tìm thấy quả là một trận đồ không chỉ nhờ vào địa hình tự nhiên sẵn có nên được thế ý dốc lợi hại, trái lại phải là do nhân vật có mục lực tinh tường kèm theo là có kiến văn cực kỳ uyên bác và mẫn tiệp mới đủ khôn ngoan và sáng suốt để chọn lựa và thiết lập.

Với nhận định như thế, Triệu Thái nào dám hồ đồ đặt chân xông thẳng vào trận.

Cẩn tắc vô ưu, Triệu Thái chột lui về xa hơn, tìm một vị trí thuận lợi để từ đó neho neho mắt nhìn quét qua khắp cục diện trận đồ.

Và đột ngột có một thanh âm cất vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh vốn có của khung cảnh núi rừng:

- Hiện đang giữ thanh Long Vỹ Kiếm bên người, thiếu hiệp nhất định là người từng bộc lộ có am hiểu Đoạn Hồn Tam Tuyệt Tử kiếm?

Chỉ nghe tiếng nói chứ chưa

nhìn thấy người. Dù thế, Triệu Thái vẫn lạnh lùng lên tiếng đáp lại:

- Tin tức của chư vị quá linh thông. Nhưng còn một người nữa đâu? Há lẽ để tại hạ thất vọng vì chỉ được may mắn hội diện với hai thay vì ba mới đủ?

Từ cánh rừng bên tả liền có một kiếm khách trung niên ung dung tiến ra. Nhưng có điều lạ ở kiếm khách này, là thay vì bước đi bằng những bước chân nhẹ nhàng linh hoạt thì mỗi bước của kiếm khách lại nghe nặng như đến ngàn cân.

Nhưng dù vậy, đừng nghĩ hễ bước đi nặng là chậm. Không phải thế, trái lại nền đất dưới chân kiếm khách chột trở nên như thấm lặn và là tấm thảm được bàn tay vô hình nào đó kéo cuộn ngược về phía sau, khiến cho chỉ thoáng mắt kiếm khách đã tiến đến gần thật gần về phía Triệu Thái. Chỉ lúc đó kiếm khách mới mấp máy môi lên tiếng, chính là thanh âm giọng nói đã phát ra lời lúc nãy Triệu Thái được nghe:

- Dù là Giả Tử Nhân Đoạn Hồn thì năm xưa cũng chưa lần nào cùng lúc hội diện trên hai người. Không lẽ thiếu hiệp muốn phá lệ ư?

Triệu Thái ngưng đọng thần sắc, nhìn hai kiếm khách không chớp mắt:

- Vô Lượng Tử Vi Kiếm. Tôn giá với bản lãnh thượng thừa Xúc Địa Thành Thốn vừa thi triển, phải chăng chính là Vô Lượng Tử Vi Kiếm như tại hạ vừa đề cập?

Có thêm một nhân vật đang tiến ra từ khu rừng bên hữu. Sở dĩ biết chắc như vậy là vì xuất hiện một câu nói từ phía ấy cất lên:

- Giả Tử Nhân Đoạn Hồn thật khéo tìm cho bản thân một nhân vật kế thừa vừa thông tuệ vừa lợi hại. Nhưng liệu người đủ thông tuệ để đoán biết ta là ai chẳng?

Triệu Thái vì nhờ có vị trí thuận lợi, đủ để nhìn quét khắp cục diện hiện trường nên không cần quay đầu vẫn khả dĩ có cơ hội nhìn và phát hiện nhân vật đang tiến đến từ khu rừng mé hữu. Vì thế, Triệu Thái gật đầu đáp:

- Tôn giá quắc thước uy nghi, tuy thân vóc to nhưng chân bước đi không hề gây tiếng động, là thái cực cơ hồ ngược hẳn nếu so với Vô Lượng Tử Vi kiếm. Thế nên tại hạ có thể quả quyết mà không sợ lầm, tôn giá chính là Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn, danh chấn Tây Tạng Mật Tông.

Nhân vật có vóc dáng cao to vạm vỡ tức thì phá lên cười:

- Hảo mục lực, hảo kiến văn. Giờ thì ta thừa nhận người đủ tư cách xuất hiện thay cho Giả Tử Nhân Đoạn Hồn. Nhưng liệu người có biết với tư cách đó sẽ khiến người ngay hôm nay và ở tại đây đành cam chịu cảnh hồn xiêu phách lạc, tử vô địa táng chẳng? Người kham nổi chẳng? Ha... Ha...

Triệu Thái chột lạnh giọng, lên tiếng ngay khi tròng cười của Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn ngừng dứt:

- Tại hạ kham nổi chẳng rồi sẽ rõ, nhất là khi nhị vị chịu khó đáp lại tại hạ một lời. Có phải Độc Bà Bà đã kịp đưa tin cho nhị vị, mặc dù thị vì sợ hãi nên kể cả lúc này cũng chẳng dám xuất đầu lộ diện?

Vô Lượng Tử Vi kiếm thở ra nhè nhẹ:

- Đã sớm phát hiện bọn ta chỉ có hai người ẩn phục chờ đợi, bản lãnh của thiếu hiệp quả đã đạt mức thượng thừa. Thảo nào Độc Y Bà Bà dù từng vang danh là đệ nhất độc môn vẫn luôn miệng thoái thác, không chịu đích thân đưa bọn ta đi gặp thiếu hiệp. Nhưng vì sao thiếu hiệp cứ phải dọa khiến mục chết khiếp đến vậy?

Triệu Thái cũng thở ra:

- Thị không đến, chỉ tìm cách đưa tin cho nhị vị tìm đến. Đủ hiểu nguyên ủy mọi điều, từ trước đến nay đều do một mình thị đứng đằng sau xúc xiểm. Nhưng dù vậy, vì nhị vị đã đến, và đằng nào tại hạ cũng đã bộc lộ thân phận là người duy nhất đang am hiểu Đoạn Hồn Tam Tuyệt Tử kiếm, thế nên tại hạ sẵn sàng chờ nghe nhị vị chỉ giáo xem nhị vị có chủ ý gì xin cho biết.

Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn bất chợt bật găm:

- Chủ ý của ta thế nào, người là kẻ có liên quan đến Giả Tử Nhân Đoạn Hồn lẽ nào vẫn chưa tự rõ? Hãy nói mau, Giả Tử Nhân Đoạn Hồn hiện lúc này ẩn náu ở đâu? Và cho dù ả đã chết, người vẫn phải chỉ rõ chỗ ả táng thân. Ta sẽ dùng Đại Thủ Ấn quật nát tan mộ huyết ả mới hả dạ.

Triệu Thái tái mặt:

- Giả Tử Nhân Đoạn Hồn chính là nghĩa mẫu của kẻ hèn này. Vì thế, tại hạ nghĩ có đủ tư cách để hỏi, há lẽ chỉ vì lời khước từ hôn sự năm xưa đối với tôn giá lại là nguyên do khiến tôn giá vẫn cứ mãi nuôi hận đến tận hôm nay?

Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn sa sầm nét mặt:

- Ta đâu phải hạng tiểu nhân hẹp lượng để cứ mãi nuôi hận vì bị nghĩa mẫu người khước từ lời cầu hôn chân tình của ta. Trái lại, đang khi ả khăng khăng bảo chưa thể quyết định trao thân gửi phận cho bất kỳ ai trong ba chúng ta, đều là đại cao thủ và mỹ nam tử xuất chúng thời đó, thì bỗng dưng xảy ra chuyện ả đã hoài thai, cứu mang sẵn giọt máu cốt nhục của ai đó. Như vậy phải chăng ả đã quá xem thường ta, sỉ nhục ta và chà đạp lên mối chân tình ta luôn nhất mực dành cho ả? Người đừng nhiều lời nữa, và hãy chọn ngay một trong hai điều. Hoặc là điểm chỉ cho ta chỗ ả hiện nương thân hay táng thân, hoặc ngay bây giờ chịu lưu mạng dưới chưởng Đại Thủ Ấn của ta. Hãy nói mau, người chọn điều nào?

Triệu Thái lập tức đưa mắt nhìn về phía Vô Lượng Tử Vi Kiếm:

- Phải chăng đấy cũng là chủ ý của tôn giá? Nếu phải thì nhị vị sẽ đồng loạt xuất thủ hay chỉ tuần tự từng người một tiến lên cùng tại hạ giao chiêu?

Vô Lượng Tử Vi kiếm khẽ chớp mắt:

- Nếu là đồng loạt xuất thủ thì sao? Thiếu hiệp tự phụ đủ bản lãnh đối phó chứ?

Triệu Thái toan đáp, nhưng lại nghe Vô Lượng Tử Vi kiếm tự ý tiếp lời:

- Còn nếu là lần lượt như thế Xa Luân Chiến thì sao? Có phải thiếu hiệp cũng tự hào đủ nội lực để tuần tự cùng bọn ta chi trì cục diện? Nhưng thôi, xem ra chính thiếu hiệp như đang có lời muốn nói, ta sẽ chờ nghe, sau đó thiếu hiệp sẽ tự rõ chủ ý của ta.

Triệu Thái gật đầu và nói, nói một mạch như thể sợ hễ chậm thì chẳng còn ai tạo cơ hội để được nói:

- Điều tại hạ định nói chỉ là một câu chuyện xin kể hầu nhị vị. Đấy là vào khoảng hai mươi năm trước trên võ lâm chợt xuất hiện một tuyệt thế giai nhân, cho dù về thân thủ võ công nàng chỉ được xem là hạng có bản lãnh tầm thường. Và vì có bản lãnh tầm thường nên nàng thật sự an phận, quyết cùng

một nam nhân nọ, cũng có bản lãnh tương tự nàng, trở nên phu thê xứng đôi. Nào ngờ sóng gió chợt đến, chẳng rõ vì sao bỗng lần lượt xuất hiện ba cao thủ võ lâm vào hàng đệ nhất lưu và cũng là những trang mỹ nam tử tốt cùng xuất chúng, đột ngột tìm đến nàng. Kể từ đó, ba nhân vật này luôn vây vò cạnh nàng, tìm đủ cách chính đáng, miễn sao độc chiếm tim nàng. Và họ nào biết đấy là lý do khiến nam nhân nọ ghen tuông. Nhưng vì tự lượng sức, biết bản thân không có bất kỳ điểm nào để gọi là so sánh kém hơn với ba nhân vật kia, cả về sắc diện lẫn bản lãnh, thế nên nam nhân nọ đành lẳng lặng bỏ đi, không từ mà biệt. Và câu chuyện đến đây nếu thật sự kết thúc thì e rằng chẳng còn gì để nói. Thế mà trái lại sự việc vẫn cứ tiếp diễn, được bắt đầu bằng việc giai nhân tuyệt thế nọ chẳng hiểu sao lại hay tin nam nhân từng là ý trung nhân đang lén bỏ đi. Giai nhân tìm cách đuổi theo, để rồi vừa gặp mặt giai nhân đã ngã lăn vào vòng tay chờ đợi của nam nhân. Nhưng đến đây, xin nhị vị dừng nghĩ đấy là vì giai nhân hối hận do đã có những hành vi thái độ đã vô tình xúc phạm đến mối tình luôn luôn chung thủy của nam nhân. Hoàn toàn không phải thế. Mà trái lại chỉ là do giai nhân đã bị hạ độc thủ. Phát hiện điều này và vì biết giai nhân sắp sửa tuyệt mệnh do độc phát thân vong, nam nhân nọ đánh liều mạng, thà hy sinh, quyết cứu nguy cho giai nhân. Sau khi thực hiện xong, với chỉ một vài lời lưu tự giải thích cho giai nhân thấu rõ, nam nhân nọ một lần nữa lại bỏ đi, là tự tìm nơi kín đáo để vùi thân, thà như thế hơn là để giai nhân khi tỉnh lại phải nhìn thấy tử trạng có thể rất kinh khiếp của mình. Và đó là lúc giai nhân đã hoài thai, cứu mang giọt máu cốt nhục của nam nhân nọ.

Với sắc mặt méo xệch, Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn bật kêu như thể gào thét:

- Theo người nói, nàng đã bị phóng lại bởi chất độc Tố Tâm? Ai là hung thủ? Và kẻ đó có dụng ý gì khi dùng thủ đoạn này?

Triệu Thái không đáp, chỉ nói tiếp bằng giọng chợt khàn đi:

- Chất độc Tố Tâm lợi hại hơn Xuân Dược bội phần. Và sau này, khi tỏ tường sự thật, nhờ lời lưu tự giải thích của nam nhân, kẻ đã hy sinh tính mạng cứu nguy, giai nhân càng thêm quả quyết, biết bản thân đã suýt trở thành một dâm nữ như thế nào và còn biết nam nhân nọ không những đã mất mạng mà toàn bộ công lực dù là ít ỏi cũng đã bị bản thân giai nhân lúc giao hợp chiếm đoạt tất cả. Vì thế, giai nhân đã không thể tiếp nhận thêm bất kỳ mối chân tình nào khác, dù là từ ba nhân vật cao thủ mỹ nam tử nọ. Chẳng những vậy, giai nhân còn ôm hận đành tìm chỗ ẩn cư, tự xưng là Đoạn Hồn, và còn ví như một kẻ đã chết, qua ba chữ Giả Tử Nhân.

Vô Lượng Tử Vi kiếm đang cau tít đôi mày và tỏ ý chờ đợi. Vì thế, ngay khi Triệu Thái dứt lời, Vô Lượng Tử Vi kiếm liền buông ngay một câu lục vấn:

- Qua đoạn cuối của câu chuyện thiếu hiệp vừa kể, như thế muốn nói nam nhân nọ dù đã quyết hy sinh tính mạng nhưng kỳ thực vẫn chưa chết?

Triệu Thái buột miệng khen:

- Tôn giá đoán rất hay, quả là lợi hại. Nhưng chỉ tiếc rằng nghĩa mẫu của tại hạ hầu như chưa bao giờ có một niềm tin như vậy. Và tương tự, khi nam nhân nọ sau này hồi sinh và tái xuất giang hồ, thì nghĩa mẫu của tại hạ khi đó đã ẩn cư, kể cả danh xưng Giả Tử Nhân Đoạn Hồn cũng chẳng mấy khi được loan truyền trên giang hồ. Thế cho nên tuy cả hai hãy còn cùng nhau tại thế, nhưng lại như kẻ thiên nam người địa bắc, cả hai hoàn toàn chẳng có cơ hội đoàn viên.

Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn vẫn mãi quan tâm đến chỉ mỗi một việc:

- Người vẫn chưa cho ta biết ai là hung thủ hạ độc, và nhất là dụng ý của y là thế nào.

Triệu Thái cười cười:

- Duy nhất chỉ có một cao thủ xứng với danh hiệu đệ nhất độc môn.

Vô Lượng Tử Vi kiếm giật mình:

- Độc Y Bà Bà? Có thật như thế chẳng?

Triệu Thái chỉ đáp bằng cách hỏi:

- Nhị vị còn nhớ bên cạnh giai nhân một thừa đó cũng luôn hiện diện một nữ nhân, được giai nhân hể mở miệng là thân thiết gọi bằng đại tỷ? Tính danh thừa đó của vị đại tỷ là Hạ Thất Hoa.

Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn giật mình:

- Nhưng đó nào phải tính danh của Độc Y Bà Bà? Trừ phi đây là nữ danh và sau này vì đã cao niên nên không tiện dùng nữa, đành bỏ đi.

Triệu Thái bảo:

- Tại hạ cũng nghĩ như thế. Nhưng thú thật, tại hạ vì có quan hệ với Giả Tử Nhân Đoạn Hồn nên lâu nay vẫn luôn lưu tâm tìm kiếm nhân vật có tính danh là Hạ Thất Hoa và kỳ thực nào dám nghi ngờ Hạ Thất Hoa cũng chính là Độc Y Bà Bà. Tuy nhiên, một điều ngẫu nhiên đã chợt đến, làm tại hạ ngay lập tức minh bạch.

Vô Lượng Tử Vi kiếm vội đoán:

- Ý muốn nói Độc Y Bà Bà hoặc đã sợ ý để lộ tính danh hoặc vì thiếu hiệp nghi nên có tra hỏi và Độc Y Bà Bà đã chính miệng thừa nhận?

Triệu Thái cười cười:

- Muốn thị hoặc thừa nhận

hoặc sợ ý để lộ tính danh là điều mà tại hạ đoán quyết sẽ không bao giờ xảy đến. Chỉ vì thị là người hầu như luôn hành sự cẩn trọng. Bất luận ai chuyên dụng độc mà không như thế. Nếu không, một khi để kẻ khác đoán trước được thủ đoạn thì còn cơ hội thi độc được sao?

Vô Lượng Tử Vi kiếm liền cau mày:

- Thiếu hiệp hãy nói rõ hơn. Vì đâu là nguyên do khiến thiếu hiệp chẳng những đã phát hiện mà còn đề quyết Độc Y Bà Bà chính là Hạ Thất Hoa năm xưa?

Triệu Thái lại kể chuyện:

- Vì quyết lánh xa hồng trần và mai danh ẩn tích nên mới có danh xưng Giả Tử Nhân Đoạn Hồn. Thế nhưng chỉ ít lâu trước khi Giả Tử Nhân Đoạn Hồn đến ngày lâm bồn và mãn nguyệt khai hoa, Hạ Thất Hoa đã bằng cách nào đó không biết vẫn đột ngột xuất hiện. Nhưng xin nhớ cho là Giả Tử Nhân Đoạn Hồn thủy chung vẫn chưa bao giờ nghi ngờ Hạ Thất Hoa. Thế nên, Hạ Thất Hoa chợt xuất hiện lại là điều làm cho Giả Tử Nhân Đoạn Hồn cảm thấy vui mừng khôn xiết. Nhờ đó, giúp Giả Tử Nhân Đoạn Hồn sinh hạ ấu nhi và quan tâm lo lắng cho từng ngày tiếp theo sau chính là Hạ Thất Hoa. Nhưng tất cả đã đột ngột chấm dứt vào một ngày đẹp trời nọ, khi Hạ Thất Hoa bất chợt thất tung, kèm theo đó là ấu nhi cốt nhục của Giả Tử Nhân Đoạn Hồn cũng biến mất.

Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn giật mình:

- Đã có sự biến xảy ra hay lại là thủ đoạn nữa của Hạ Thất Hoa - Độc Y Bà Bà và bị người nghi rằng chính Hạ Thất Hoa đã cướp mất ấu nhi của Giả Tử Nhân Đoạn Hồn?

Triệu Thái cười nhẹ:

- Độc Y Bà Bà từ lâu nay có một đệ tử truyền nhân, tính danh là Hạ Trúc Đào. Ấu nhi năm xưa bị thất tung cũng là nữ nhi. Và so về niên kỷ thì thời điểm ấu nhi được sinh hạ tính đến nay có vẻ như vừa bằng Hạ Trúc Đào bây giờ.

Vô Lượng Tử Vi kiếm phản bác:

- Chuyện này khó thể tin. Vì Hạ Thất Hoa một là dường như chẳng có hận thù gì với Giả Tử Nhân Đoạn Hồn. Nhưng cho dù có thì hai là Hạ Thất Hoa cướp ấu nhi để làm gì nếu không phải để phát tác cơn oán hận? Tuy vậy, theo nhận định của thiếu hiệp vừa nói thì Hạ Thất Hoa lại bỏ công cưu mang và giáo dưỡng ấu nhi cho đến ngày thành nhân, há chẳng là mâu thuẫn sao?

Triệu Thái không phủ nhận cũng không thừa nhận, chỉ ung dung hỏi nhẹ Vô Lượng Tử Vi kiếm một câu:

- Tôn giá ắt có biết xuất xứ cũng là nguyên ủy đã phát sinh Tam Tuyệt Tử Kiếm Đoạn Hồn?

Người đáp lời chính là Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn:

- Điều đó dĩ nhiên cả ba người chúng ta cùng am hiểu tỏ tường như nhau, đâu cứ gì một mình Vô Lượng Tử Vi Kiếm mới có thể biết.

Triệu Thái gật đầu:

- Giả Tử Nhân Đoạn Hồn nhờ may mắn, được cùng một lúc kết giao với ba vị cao thủ mỹ nam tử, nên nhân một lần cao hứng đã tự lĩnh hội và luyện thành một pho kiếm pháp chỉ có ba chiêu. Và khi đó, lúc lần lượt phô diễn cho tam vị xem. Giả Tử Nhân Đoạn Hồn đã bối rối và ngại ngùng biết chừng nào vì đều bị tam vị dù khéo nói đến đâu cũng vẫn để lộ ý chê bai kiếm pháp đã quá kém, có quá nhiều sơ hở. Nhưng dù vậy, Giả Tử Nhân Đoạn Hồn vẫn giữ lại pho kiếm, vì xem đó là một trong nhiều kỷ niệm khó quên, nhất là đối với tam vị. Và nhị vị nghĩ sao nếu bây giờ nghe tại hạ bảo chính Độc Y Bà Bà vừa thoát nhìn thấy tại hạ cử kiếm đã nhận ra ngay đó là Đoạn Hồn Tam Tuyệt Tử Kiếm?

Vô Lượng Tử Vi kiếm thoáng gật đầu:

- Pho kiếm đó chỉ có ba người chúng ta và Hạ Thất Hoa là am hiểu tường tận về nguyên ủy xuất xứ. Nhưng thiếu hiệp thử nhớ lại xem đã có lần nào thi triển vận dụng chưa, khiến ai đó đã thấy, đã đồn đại và làm cho bất luận ai chứ chẳng riêng gì Độc Y Bà Bà vừa thoát nhìn là lập tức nhận ra?

Triệu Thái bật cười thành tiếng:

- Tuy gọi là Đoạn Hồn Tam Tuyệt Tử Kiếm nhưng tiếc thay đó chỉ là một pho kiếm vô dụng, liệu có thể đối địch được sao để bảo tại hạ đã một lần nào đó vận dụng thi triển? Nhưng trái lại, chỉ vì giá trị của pho kiếm là hoài tưởng lại kỷ niệm xưa, thế nên tại hạ tuyệt đối không thể khinh suất sử dụng bừa. Nhờ đó. Ha... Ha... Khi đã thật sự có ý ngờ về Độc Y Bà Bà, tại hạ mới lần đầu thi triển pho kiếm. Quả nhiên Độc Y Bà Bà đã nhận ra và thị chính là Hạ Thất Hoa tại hạ đang tìm. Và nhân thể cũng nói luôn là lúc này tại hạ mười phần đã

đoan quyết đủ mười rằng Hạ Trúc Đào chính là ấu nhi năm xưa đã bị Hạ Thất Hoa độ ác cướp đi.

Vô Lượng Tử Vi kiếm chợt có dáng trầm tư dăm chiêu:

- Nếu là vậy, Độc Y Bà Bà năm xưa hạ thủ và phóng độc Tố Tâm vào Giả Tử Nhân Đoạn Hồn vì dụng ý gì?

Triệu Thái cũng bất chợt nhẹ giọng:

- Đấy là điều mà thiết nghĩ đã đến lúc tại hạ không thể không hỏi ở nhị vị.

Vô Lượng Tử Vi kiếm giật mình:

- Vì sao? Há lẽ thiếu hiệp nghi ngờ bọn ta?

Triệu Thái bảo:

- Phóng độc Tố Tâm là Hạ Thất Hoa không chỉ muốn hãm hại một mình Giả Tử Nhân Đoạn Hồn. Vì sẽ có thêm bất luận ai đó ngẫu nhiên rơi vào cảnh ngộ buộc phải ngẫu hợp cùng Giả Tử Nhân Đoạn Hồn và cho dù chẳng hề có ý niệm muốn cứu nguy cho sinh mạng của Giả Tử Nhân Đoạn Hồn thì võ công của nhân vật đó, kể cả tính mạng cũng chẳng còn, tương tự cảnh ngộ của nam nhân tại hạ vừa kể. Vậy nhị vị nói đi, Hạ Thất Hoa muốn nhắm vào ai hoặc ai được lợi sau thủ đoạn này của Hạ Thất Hoa? Hay nhị vị bảo chỉ có Hạ Thất Hoa thủ lợi mà thôi? Vậy đó là điều lợi gì?

Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn vùng tái mặt:

- Nói như người, lẽ nào nhân vật Hạ Thất Hoa muốn hại là cả ba người chúng ta?

Triệu Thái chợt lắc đầu:

- Không thể là cả ba. Vì ngay khi nhận biết tại hạ là ai, qua Đoạn Hồn Tam Tuyệt Tử Kiếm, thì kỳ thực chỉ có nhị vị là được thị báo tin và đã vội vàng xuất hiện. Vậy nói đi, tại hạ nên nghi ngờ ai trong nhị vị? Hay là cả hai?

Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn bật gầm giận dữ:

- Ta xuất hiện chỉ vì muốn hỏi tội Giả Tử Nhân Đoạn Hồn. Và hư thực thế nào, cho dù người đã bỏ công tỏ bày minh bạch, nhưng đây chỉ là lời phiến diện phần người, vị tất ta đã tin. Vậy thì người dựa vào tư cách gì để dám nghi ngờ ngược lại ta?

Triệu Thái không vì thái độ giận dữ của Di Hoa Trường Minh Đại Thủ Ấn mà tỏ ra sợ hãi. Trái lại, Triệu Thái bỗng cố tình thổ lộ:

- Tại hạ sẵn sàng nói rõ đâu là tư cách để tại hạ có quyền nghi ngờ. Và muốn vậy, hay là để tại hạ cho nhị vị biết nhân vật nam nhân trong câu

chuyện tại hạ vừa kể, vì sau đó vẫn may mắn toàn mạng nên đã trở thành một nhân vật như thế nào nhé, được không? Nhị vị có muốn biết không? Nhưng thôi, cứ để tại hạ nói, đây là giáo chủ Thạch Quy giáo mà tại hạ tin chắc rằng cũng có phần nhị vị góp vào hầu đạt ý đồ bức tử như đã xảy ra. Và nếu các bang môn phái bức tử giáo chủ Thạch Quy giáo chỉ vì lo ngại tà công của Huyết Ảnh Nhân thì phải chăng nhị vị vì nhận biết giáo chủ Thạch Quy giáo từng là tình địch nên cũng không hề ngần ngại hợp lực bức tử? Nào, đó chính là những tư cách đủ để cho tại hạ có quyền nghi ngờ, đồng thời chờ nghe ở nhị vị những lời giải thích nếu có. Nhược bằng ngược lại, nhị vị không những chẳng có lời giải thích nào, đã vậy nếu còn muốn đối phó hạ thủ tại hạ thì đã đúng lúc rồi đấy. Tại hạ sẵn sàng lĩnh giáo.

Vô Lượng Tử Vi kiếm giật mình chấn động, nhìn không chớp mắt vào Triệu Thái:

- Ý người là muốn báo thù phục hận cho giáo chủ Thạch Quy giáo?

Triệu Thái phá lên cười:

- Tôn giá như cố ý tránh, không muốn đề cập đến những thủ đoạn dê hèn đã từng gây ra cho Giả Tử Nhân Đoạn Hồn chính là nghĩa mẫu của tại hạ? Dù vậy cũng không hề chi. Trái lại, hãy mau mau xuất thủ nếu tôn giá tự phụ đủ bản lĩnh để tiến hành một việc gọi là thay võ lâm trừ diệt tại hạ đang là mầm mống đại họa, vì tại hạ chính là hậu nhân duy nhất của Thạch Quy giáo hiện nay. Ha... Ha...

Vô Lượng Tử Vi Kiếm lập tức lao đến xuất thủ:

- Đây là người tự nói. Vậy đừng trách ta không thể không ra tay đỡ!

"Ào.."

Nhưng Triệu Thái bỗng nhảy lui và quát lớn:

- Dừng tay!

o O o